

Проповед 242

Двата пътя

Прочит: *Псалм 1*

Скъпи братя и сестри,

Всеки ден ние сме изправени пред избор. Един ден изборът е по-значителен, друг път по-маловажен, но всеки ден ние избираме по кой път да тръгнем. И този избор може да бъде добър или лош. Във всеки случай този избор носи след себе си последствия. Важно е да съзнаваме, че избор винаги има. Бог така е създал човека, че му е дал свободна воля, за да може да избира. И това е така още от времето на Адам и Ева, та чак до наши дни. Отговорността обаче за избора е наша и за всеки избор, който правим в този живот, ще ни бъде търсена сметка. Изборът е подарък от Бога за човека, но е нещо, което ще има последствия в живота ни. И те ще бъдат или благословение, или проклятие.

Веднъж един човек отишъл в града при един велик мъдрец. Изяснило се, че мъдрецът живее във вехта съборетина в покрайнините. В жилището му нямало нищо, освен продънено легло и затрупана с книги маса, зад която старецът стоял, потънал в четене. Гостът се обърнал към него с въпрос: Къде живее мъдрецът? - Вие търсите мен, обяснил старецът. Какво толкова ви учудва? - Не разбирам. Вие сте велик мъдрец, имате много ученици. Името ви е известно в цялата страна. Би трябвало да живеете в дворец. - А вие къде живеете? - Живея в имение - в голям и богат дом. - А с какво се занимавате? Гостенинът разказал на мъдреца, че той е търговец и два пъти годишно пътува до големия град за стока, след което я продава на търговците на дребно. Старецът го слушал внимателно, след което го попитал къде отсяда в големия град. - В една малка стаичка в странноприемницата, отговорил той. - Ако някой ви посети там, в тази малка стаичка, той би могъл да ви попита: "Защо вие, състоятелен човек, живеете в такава бедна стаичка?" А вие бихте могли да отговорите: "Аз съм тук за малко. Тук имам всичко, което ми е необходимо. Елате в истинската ми къща, и ще видите, че тя е съвсем различна." Същото би било справедливо да се каже и за моето пристанище. Аз съм тук само за малко. Този материален свят не е мой дом, той е само път, който трябва да бъде извървян. В истинския ми дом всичко изглежда различно. Елате в духовното ми жилище - и ще видите, че аз живея в дворец.

Този разказ отразява истината, че изборите в нашия живот в края на краищата се свеждат до един единствен избор и той е да изберем пътя към небето, пътя към Бога, или не. Ние можем да си намираме много извинения, да си затваряме очите за много неща, но в края на краищата изборът си остава това - по кой път да тръгнем - по този, който ни води към вечността, или пък по този, който ни води през разкош и богатство право към ада.

1. Псалм 1. Този псалм ни отваря вратата към Книгата на псалмите. Вероятно е написан като въведение към тази книга. Той стои в началото и предупреждава всеки, че пред него има избор и че ако не направи единия избор - този да бъде с Бога, то неминуемо ще направи другия - да бъде далеч от Бога. С тона си този псалм много напомня книгите на

мъдростта - като книгата Притчи например. В него са вплетени и много метафорични образи, в които ние можем да открием и себе си. Този псалм ни призовава към избор, като ни разкрива и последствията от всеки избор. Ние трябва да се замислим и да направим избор. Този избор ще определи и къде ще отидем след края на живота си, къде ще прекараме вечността. Псалмът може да се раздели на три части: Първата част е описание на характера и благоденствието на наистина щастливия човек. От портрета му ясно се вижда, че той е праведен и благочестив. Втората част с няколко щрихи ни нахвърля състоянието на нечестивите. То е в пълен контраст с приятната картина от началото на псалма. Тези хора наистина свършват зле. Последната част е едно заключение. В него горните две картини са сведени до два пътя – „пътят на праведните“ и „пътят на нечестивите“. Имаме три контраста в псалма – и трите описват разликата между праведния и нечестивия човек. Ние ще се спрем на всяка от тези части.

2. Пътят на живота. Живеем във време, когато навсякъде има хора, изпълнени с досада, отчаяние, депресия и нещастие. И много хора си задават въпроса: Как можем да постигнем истинското щастие? Къде е ключът към истинското щастие?. Отговорът на този въпрос можем да намерим още в началото на този първи псалм. Той започва с думата „блажен“. В Български тълковен речник срещу думата блажен е записано: най-висока степен на добротост, на щастие, на наслада. На еврейски тази дума носи идеята за щастие. Блаженството не е временно удоволствие, удоволствие, което този свят може да ни даде. То е истинското, ценното, трайното, щастие, което Бог дава.

2. 1. Какво не прави наистина щастливия човек? Словото ни казва: **"Блажен онзи човек, който не ходи по съвета на нечестивите и в пътя на грешните не стои, и в събранието на присмивателите не седи;"** Този стих ни казва какво не трябва да прави блаженият човек, тоест, какво не трябва да правим, ако искаме да сме блажени. Според този стих не трябва да правим три неща; тези три неща засягат три области на нашия живот: мисленето ни, поведението ни и общението. На първо място, ако искаш да си истински щастлив, не се води по съвета на нечестивите. Ние не трябва да приемаме съвети от нечестиви хора за това как да живеем и какво да правим. Не бива да допускаме те да ни дават оценка, защото те неминуемо ще го направят по своите, а не по Божиите стандарти. Не трябва да приемаме техния начин на мислене. Ако приемем този начин на мислене, той ще ни доведе неминуемо до безотговорност и всякакво зло. Мисленето на нечестивите, или тези, които са насочили погледа си към този свят, се концентрира само до този свят; те не мислят за живота после. Това мислене е вредно за човека, насочил погледа си към Бога. Тези, които приемат съвети от нечестивите, неминуемо ще се провалят, колкото и добри да изглеждат на пръв поглед тези съвети. На второ място, не трябва да стоим в пътя на грешните. Тук става въпрос за нашето поведение. Ние не трябва да ходим там, където ходят грешниците! Изкушението да го направим е голямо. В наши дни много християни го правят, правят компромиси и когато са на църква, живеят като християни, но когато се срещат с невярващите си приятели, по нищо не могат да бъдат различени от тях. В книгата Притчи се казва (1, 10): **"Сине мой, ако грешните те прилъгват, да се не съгласиш."** Ако искаш да си истински щастлив, не се оставяй потокът и силата на този свят да те повлече, не прави нещата, които хората от този свят правят, защото те ще те отведат далеч от Бога. Третото нещо, което се казва, е да не сядаме в събранието на присмивателите. Определено тук се говори с кого общуваме. Присмивателите определено са грешниците, това са хора, които никак не ценят човешкото достойнство. Те не само грешат, но го правят с удоволствие, присмиват се и се подиграват на онези, които се опитват да вършат правото. Има ли такива хора сред тези, с които се събирате? Ако има, повярвайте ми, времето с тях ще ви отдалечи от Бога. То може да бъде приятно, но действа така, че ни води в посока далеч от Бога.

Изобщо в тези три неща - ходенето по съвета на нечестивите, стоенето на пътя им и седенето в събранието им, можем да открием как грехът може да прикове един човек, Всичко се започва със слушането на един съвет, после тръгването по пътя и накрая приковаването към компанията на грешниците.

2. 2. Какво прави наистина щастливият човек? Човекът, който е блажен, не трябва само да се пази от злото и греха, но трябва да предприеме и активни действия: **"а се наслаждава в закона на Господа и в Неговия закон се поучава ден и нощ."** Източникът на щастие за вярващия човек е Божието Слово. То е негова наслада – той се наслаждава в него. И това се отнася не само до четенето и слушането на Божието Слово, но и до неговото изпълнение. Наистина щастливият човек го предпочита. Лесно можем да забележим колко ясен е контрастът: по-добре е да се **"наслаждаваш в закона на Господа"**, отколкото да **"ходиш по съвета на нечестивите"**; щастливият човек предпочита да се поучава в Божието Слово в събранието на вярващите, отколкото да бъде в **"събранието на присмивателите"**. Когато обаче тук псалмистът ни говори за Божието Слово, то той ни съветва да не се ограничаваме с четене, а да се поучаваме. Думата „поучава се“ може да бъде преведена също и като „размишлява“. Чрез размишление Божието Слово влиза в сърцата ни, ние успяваме да вникнем в него още по-дълбоко. Човекът, избрал да следва Бога, се поучава в Божието Слово „ден и нощ“. Той не се отделя от Словото нито денем, нито нощем. Във всяко време и на всяко място живее, внимавайки за това, което Бог има да му каже. Това е добър съвет: Наслаждавайте се на това, което Бог ви е приготвил в Слово Си, и то ще ви доведе до дълбока промяна в живота.

2. 3. Как изглежда наистина щастливият човек? **"Ще бъде като дърво, посадено при потоци води, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; във всичко, което върши, ще благоуспява."** Образът, който ни се показва тук, е прекрасен. Така ще изглежда вярващият човек. Той ще бъде стабилен и здраво вкоренен, както дървото; ще има влага наблизко и тази влага ще му дава възможност да расте; ще бъде благословен с плод – и този плод няма да закъснява. Дървото ще е близо до реката, която символизира Божието благословение. Забележително е обаче, че дървото не само усвоява благословието, което е описано във вид на вода, но и придобило жизнени сили, дава плод. Истински щастливият и благословен християнин не само се възползва от благословието, но и дава плод. И това е нещо, което също не бива да забравяме. Ние не само приемаме благословения, трябва да бъдем и източник на такива. Всяко дърво, което е безплодно, се отсича, за да се насади на негово място плодно дърво. Ние трябва да сме християни, които дават плод, само така ще бъдем истински щастливи. Праведният е наистина щастлив, той е благословение за другите, защото не оставя нито за миг Словото на Бога и израствайки чрез него, се превръща в свидетелство за Божията вярност и верността на Божиите обещания. Такъв човек ще бъде „като дърво“. Не като плява. Разликата е огромна. Старайте се да бъдете такава дърво.

3. Пътят на погибелта. Описанието, което ни предлага псалмистът, не се ограничава само до положителното. Сега той иска да ни опише човека, който е далеч от Бога: **"Не е така с нечестивите; а те са като плевата, която вятърът отвява."** За тях не се казва, че са като дърво – те са просто плява. Тази плява, която никой не си прави труда да събира, само е разнасяна от вятъра насам-натам. Плявата е символ на всичко, което е без корен и без надежда, люшка се в този свят според посоката на ветровете, които духат. Метафората е на вършеене, при което Бог вдига ситото, отделя зърното, а сламата и люспите биват отнесени някъде, никой не се интересува от тях. Бог ще се намеси, Той ще отдели това, което е важно за Него, това, което е добро и праведно, а онова, което лошо и развалено, което е нечисто, ще бъде унищожено. Изявлението по

отношение на нечестивите е кратко, но затова пък достатъчно красноречиво. Ако човек избере да върви по собствените си пътища и избере да живее живота си без Бога, неминуемо ще получи това, което е посял – пресяване и отхвърляне, живот далеч от Бога за цяла вечност. В книгата Притчи 28:1 се казва: **“Нечестивите бягат, без да ги гони някой, а праведните са смели като млад лъв.”** Изборът, който правим, предопределя и съдбата ни по-нататък. Каквото поседем, това и ще пожънем.

4. Справедлив съд. Краят, когато и да дойде той, не се характеризира с безпринципност. Бог действа според определени правила. Ясно е, че накрая ще има съд: **“Затова нечестивите няма да устоят в съда, нито грешните - в събора на праведните;”**. Това е нещо, което и самият Исус Христос ни казва (Йоан 16:8): **“И когато дойде, Той ще обвини света за грях, за правда и за съд;”** Когато Бог дойде, Той няма да раздели хората според пристрастията Си, а ще ги заведе на справедлив съд. Това е нещо, което е забележително. Бог е разгневен на хората, които нарушават правилата Му, които съсипват Творението Му, опорочават всичко, което Той е сътворил. Въпреки всичко това обаче Господ не реагира импулсивно, но решава да съди всеки човек, за да докаже вината му. Бог е гневен на греха и грешните хора, но това не се отразява на справедливостта Му. Животът, който всеки един човек води, предопределя бъдещето му. В Исая 2, 11 се казва: **“Гордите погледи на хората ще се унижат и високоумието им ще се наведе; а само Господ ще се възвиси в онзи ден.”** В онзи ден всеки човек ще осъзнае греха си и гордостта си и ще бъде осъден.

5. Двата пътя. Псалмът завършва с въпроса за избора на пътя: **“защото Господ наблюдава пътя на праведните; а пътят на нечестивите ще бъде погубен.”** Ясно се вижда, че тук са описани и двете алтернативи – пътят на праведните и пътят на нечестивите. Тук пътищата на живота се разделят и повече никога няма да се съберат. Човек стои на кръстопът и трябва да избере по кой път да тръгне. Всеки път обаче има своите последствия: единият път, този на праведния, е наблюдаван от Бога и това наблюдение включва по-скоро грижата за хората, които са тръгнали по този път. Този, който избере пътя на Бога, ще бъде под Божията грижа и Божието наблюдение. За хората, които са избрали да живеят в нечестие и далеч от Бога, е запазена погубен. Погубен значи буквално път към нищото. Пътят далеч от Бога е път към нищото. Бог призовава хората да изберат и пред нас стои изборът по кой път да вървим. Независимо дали искаме или не, ние трябва да направим този избор. Ако изберем пътя на Бога, тогава ние ще сме под Божията грижа и наблюдение, тогава ще бъдем благословени и благословение за другите. Ако изберем пътя на погубената, тогава нашият път ще завърши във вечна мъка и страдание далеч от Бога. Изберете да следвате Бога, защото това е не само добрият избор, но и единственият избор, който води към живот. Бог да ни благослови. Амин.